

var det sat til 5 Aar. Jeg har i og for sig ikke noget imod, at saadanne Bevillinger herefter gives paa et vist Aaremaal; men jeg tror, at 5 Aar ere for ringe et Aaremaal, navnlig naar Talen er om at opføre Bygninger til Gæstgiveri ved Stationer, hvor der ikke i Forvejen er nogen Bygning dertil. Tegninger over disse Bygninger blive jo indsendte til Ministeriet, naar Bevilling skal gives, men det vil være vanskeligt at stille de Krav, der bør stilles, at der skal være Rejsestald osv., og at faa nogen til at opføre disse Bygninger, saafremt vedkommende ikke har Sikkerhed for at have Bevillingen mere end i 5 Aar. Men det er altsaa eet, at jeg synes, 5 Aar ere et noget lavt Aaremaal, noget andet er, at jeg ikke skulde have noget imod, at man fastsætter et vist, passende Aaremaal, saaledes at der bliver Lejlighed baade for de Myndigheder, der skulle give Bevillingen, og for Egnens Befolkning til at udtale sig om, hvorvidt man ønsker at bibeholde et saadant Gæstgiveri. Jeg nævner det alene som en Mulighed for en Overenskomst med det andet Ting, at man ganske vist ikke gaar saa langt ned som til 5 Aar, men paa den anden Side heller ikke giver Ret til at give Bevilling „indtil videre“, d. v. s. paa Livstid, men sætter et passende Aaremaal, som jeg foreløbig ikke finder Anledning til at nævne.

Jeg vil ogsaa i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at jeg synes, der er noget, der taler til Fordel for den Betragtning, at man gør en Forskel mellem dem, der nu have Bevillinger, og som faktisk have faaet dem „indtil videre“ og med Rette have regnet med, at det betød: saa længe de levede, hvis de ikke gjorde sig skyldige i noget galt, og saa de nye Bevillinger, der maatte blive udstedte efter Lovens Ikrafttræden. Man kunde med nogen Ret gøre større Forskel end i det her i Tinget i sin Tid vedtagne Forslag, efter hvilket altsaa Folk, der nu havde Bevilling, kunde faa den fornyet for 10 Aar, medens det ellers blev 5 Aar. Der kunde ogsaa der være en Mulighed for at naa et Resultat, der kunde være tilfredsstillende til alle Sider.

Men jeg vil i denne Forbindelse gøre opmærksom paa et Forhold, som jeg havde Lejlighed til at nævne i Landstinget, og som jeg synes har været meget lidt fremme under Forhandlingerne tidligere. Der bør efter min Mening gøres stor Forskel paa, om der er Tale om Gæstgiveribevilling eller Værtshusholderibevilling, navnlig naar man kommer ind paa Talen om de Afstem-

ningsregler, der skulle være, naar vi gaa til at give Kommunens Vælgere Adgang til eventuelt at kunne omstøde, hvad en Kommunalbestyrelse har vedtaget, eller ved en Forhaandsafstemning indvirke paa Kommunalbestyrelsens Stilling. Sagen er nemlig den, at man udmærket godt i en Kommune kan have den Opfattelse, at Gæstgiveri er nødvendigt i denne eller hin Stationsby, paa denne eller hin Plads, medens den Del af Befolkningen, der bor lige op til det paatænkte Gæstgiveri siger: Det have vi ikke det mindste imod, men vi ville meget have os frabedt, at det bliver almindelige Værtshusholderbevillinger, der blive udstedte, fordi vi saa risikere, at vore unge sidde der hver Aften. Jeg synes navnlig, at Spørgsmaalet om, hvilke Krav der skal stilles, naar Talen er om at lade Vælgerne stemme om, hvor vidt der skal gives Bevilling eller ikke, trænger til fornyede Overvejelser, der maaske kunde resultere i, at man træffer andre Regler for Afstemningerne, naar Talen er om Værtshushold-, end naar Talen er om Gæstgiveribevillinger. Der kan nemlig være Kroer, der ligge saadan, at man ogsaa indenfor Kommunen maa indrømme, at det vil være meningsløst at nægte dem Forlængelse af Bevillingen, fordi der fra Byerne er omkring er mange Mennesker, der navnlig om Søndagen gøre Udflugter dertil og gerne ville have et Sted, hvor de kunne nyde noget. Det er altsaa Kroer, der ligge saadan, at de neppe kunne gøre nogen Skade, men tværtimod kunne være til Fordel for Kommunen, idet der omsættes nogle Penge der. Kommunerne ville dog maaske sige: Lad os endelig være fri for at faa dem lavet om til almindelige Beværtninger, hvor vore unge kunne sidde Søndag efter Søndag, Aften efter Aften. Der er altsaa intet i Vejen for, at saadanne Kroer fremdeles kunne tage mod rejsende eller Folk, der komme cyklende eller gaaende fra de nærmeste Byer, paa deres Gæstgiveribevillinger, medens de ikke kunne beværte selve Egnens Befolkning. Jeg synes, der kan være Grund til at gøre en Forskel her. Det er nemlig klart, at naar det er Kommunens Beboere, der skulle stemme over, om der skal gives Bevilling eller ej i Kommunen, bør det være et langt mindre Procentantal, som skal kunne modsætte sig Bevillingen, naar det skal være til en Beværtning, end naar det skal være til et Gæstgiveri, thi ved en Beværtning er det kun de nærmestboende, der ere interesserede. Er der derimod Tale om et Gæstgiveri i al Almindelighed, kan